రూపతృష్ణ

పెమ్మరాజు రాజగోపాలముగారు బి. యె., సారస్వత సమాజము

౧

అది సంధ్యారుణ సాయంసమయం. మలయమారుతసంచారముచేత ధాత్రీదేవి పులకిత అవుతోంది.

అప్పటికప్పుడే రామారావు విలాససంభరితవేషం వేసుకొని డాక్టరు సుబ్బారావు ఇంటికి వెళ్లేడు. ఆయన యింటిముందు దొడ్డిలో క్రోటనుల మధ్యగానున్న ఒక పడకకుర్చీలో సుగుణ వార్తాపత్రిక తిలకిస్తూ కూర్చుంది.

ఆమెకు పదహారేళ్లు వుంటాయి. మంచి సుందరరూపం. విడివడి వెనుక జీరాడుచున్న కుంతలములకు చివర ఎఱ్ఱపూలు ముడివేసింది. ఊదాసిల్కుచీర పార్శీమాదిరిగా కట్టుకుంది. పవుడరు అద్దిన అందమైన మొగం, మెడలోని యారుపేటల క్రొత్తరకం బంగారపు గొలుసు, భుజమూలమున అమర్చిన గిల్టుబ్రూచి, కాళ్లకి తొడిగిన పట్టుమేజోడు ఆమె విలాస లాలసత్వం తెలియ జేస్తోన్నాయి.

రామారావు రాగానే సుగుణ లేచి షేకుహాండు యిచ్చింది. ఎదురుగావున్న కుర్చీలో రామారావు కూర్చున్నాడు. అప్పుడు విస్తృతనయనాలతో సుగుణ రామారావు వైపుచూచి చిఱునవ్వునవ్వి "ఈవేళ ఇంత ఆలశ్యంగా వచ్చావేంచేత?" అన్నది. దానికి రామారావు "ఒక మిత్రుడిమూలంగా ఆలశ్యమైంది. అందుకనే యింతతొందరగా వచ్చేసాను. సుగుణా? నిన్నువదిలి యిక యీజీవితం గడపడం చాలాకష్టంగావుంది. నేను నిన్నెంతగా ప్రేమించానో నీకేమితెలుసు. ఇంక ఆలశ్యం చెయ్యక నువ్వు నాదానవు కావాలి" అని అన్నాడు.

సు:—నువ్వంటేమాత్రం నాకు ప్రేమలేదా? కాని నీపొజిషన్ చాలా డెలికేటుగావుంది. నేను దానికేంచెయ్యనూ.

రా.—సుగుణా! నువ్వల్లా అనుకోవద్దు. నీకోసమంతా వదులుకుంటాను. నీరూపానికి సేవకుడనై పోతాను. నన్ను సంఘం ఏమన్నా సరే లక్ష్యంచెయ్యను. ఇంక నువ్వు నన్ను వివాహంచేసికోకపోతే యీప్రాణంకూడా వదిలివేస్తాను.

సు:—(నవ్వుచు) రామం! నిన్నిదివరకే నేను ప్రేమించాను. పూర్వమే నీకున్న ప్రతిబంధాలు చెప్పాను కాని అంతకన్న ఏమీలేదు. ఒక్కవిషయం మాత్రము నువ్వాలోచించుకోవాలి.

రా:—ఏమిటి? సుగుణా చెప్పివెయ్యి. నీకోసం ఏంపనిఅయినా చేస్తాను. సంకోచింపక చెప్పేయి.

సు:—నా సౌందర్యానికి నువ్వెల్లా ముగ్ధుడవయ్యావో అలాగే నేనూ నిన్ను వరించాను. అందుచేత మనమిద్దరమూ వివాహం చేసికొందాము. నన్ను నువ్వు సామాన్యంగా చూస్తే నేను ఒప్పుకోనేదాన్నికాను. నాకు వుండేందుకు నువ్వో మేడ కొనాలి. నేను షికారు వెళ్లేటందుకు ఒకమంచి మోటారు కొనాలి. ఏరకందుస్తులు కావాలంటే నువ్వారకం దుస్తులు కొని యివ్వాలి. ఇంటినిండా నౌఖరులు వుండాలి. నేను వంటచెయ్యడం, ఇంటి పనులుచెయ్యడం వట్టిమాట. అందుకు కూడా నౌఖరులు కావాలి. నాస్వేచ్ఛకి అడ్డం రాకూడదు. వీటన్నిటికీ నీకు సమ్మత మయితే నేను నీదాన్ని అవుతాను.

రా:—సుగుణా! నువ్వెల్లా కోరితే ఆప్రకారంగానే చేస్తాను. నీరూపానికి నా సర్వస్వంకూడా నైవేద్యం పెడతాను.

సు:—సరే అల్లా అయితే. మళ్లీ వారం సరీగా యీరోజునే చెన్నపట్నం పోయి వివాహం చేసికొందాము. ఈవేళకి నువ్వింటికి వెళ్లు. మళ్లీ రేపు వద్దువుగాని.

రా:—సరే, అల్లా ఆయితే వెడతాను.

ఇట్లని సంతోషపూరితమైన హృదయంతోను వికసితమైన మొగంతోను గృహాభిముఖముగా వెళ్లాడు.

౨

రాత్రి పదిగంటలు కావచ్చింది. కామేశ్వరి తనగదిగుమ్మములో కొంగుపఱచుకొని పండుకొని తనమగని రాకకెదురుచూస్తోంది.

అంతలో రామారావు వచ్చాడు. అతనిని చూడగానే కామేశ్వరిలేచి నిలబడింది. ఆమె మనోహరశ్యామలాకార. పలుచని శరీరం, సౌమ్యమైన ముఖారవిందం, అతివిశా

లములైన రమణీయనేత్రాలు ఆమె రూపసంపద, సతీత్వమూ ప్రస్ఫుటం చేస్తూఉన్నవి. మొగముమీద తీర్చిన కుంకుమబొట్టు హైందవో చితమైన వస్త్రధారణం, పొట్టిచేతుల కంచుకమూ కేవలము హిందూసుందరిని చిత్రించుచున్నవి. అప్పుడామెనుచూచి

రా:—భోజనం చేశావా? లేదా?

కా:—మీరు రాందే నేనెల్లా చెయ్యను?

రా:—నాకోస మెవరు కూర్చోమన్నారు?

కా:—అల్లా కూర్చోడం హిందూసతి ధర్మం.

రా:—ఓహో ! ధర్మదేవతవు కాబోలు? బాగానే వున్నావు నల్లగా సిద్దిలాగు.

కా:—నిజమే! నేను నల్లనిదాన్నే . ఒక వేళ అందంలో మీకు సాటిరాలేక పోవచ్చు. అయినా దాంపత్యధర్మం నిర్వహించడానికి అందం ప్రధానంకాదు. ఎవరైనా హృదయమూ, గుణమూ ప్రేమించాలి. కాని రంగుచూచి మోసపోకూడదు.

రా:—అదెక్కడి మాట. ఎవరైనా కంటికింపైన దాన్నికోర్తారు. లోపలగుణ మెవరు కోర్తారు ?

కా:—అల్లా అయితే తప్పకుండా మోసపోతారు. దీపాన్ని చూచి పురుగులు పండని భ్రమసి మాడిపోతాయి.

రా:—నీ మిట్టపంచాంగం నాకక్కరలేదు. నువ్వు రేపొద్దున్నే పుట్టింటికిపోవాలి. నే నర్జంటుపనిమీద మెడ్రాసు వెళ్లాలి.

కా:—మీరు చెప్పేది చాలా హాశ్చర్యంగావుంది. పిలవకుండా పుట్టింటికి పోవడ మెల్లా? మిమ్మల్నివిడచి నేను వెళ్లలేను. ఈమధ్య నామనస్సు ఏదో ఒక ఆపదను శంకిస్తోంది. నామీద దయ తప్పకండి. నేను ధర్మపత్నిని. మీకందం కావాలంటే నాహృదయంలో వుంది. వట్టి రూపతృష్ణకి మోసమే ఫలితం.

రా:—అదంతా నాకు తెలుసు. ముందు భోంచెయ్యాలి. రావెడదాము. రేపు ప్రయాణ మెల్లాగో తప్పదు.

3

అప్పు డిద్దరూ కలిసి లోపలకి వెళ్లేరు.

"తాయీ" అని పిలచింది సుగుణ. తక్షణము వచ్చి తాయి యెదురుగుండా నిలపడింది. తాయి నల్లని శరీరచ్ఛాయకలది. ఆమె కృష్ణశరీరమెంత వికృతమైనదో కన్ను

లంత పెద్దవీ, అందమైనవీ. కట్టుకొనుటకు సరియైనబట్టలు లేకపోయినా ఆమె సుదీర్ఘాసిత నీలాలకములు ఒక్కసారి ముడివిదిర్చి నట్లయితే వీపంతాకప్పి జగమంతా కృష్ణమయం చేస్తాయి.

“ఎందుకమ్మా! పిల్చారు?” అంది తాయి.

సు:—పంతులుగారింకా రాలేదుటే?

తా—లేదమ్మా!

సు:—ఒక్కసారి డాక్టరుగార్ని తీసుకొనిరావే!

తా:—మళ్లీజ్వరం తగిలిందేమిటమ్మా?

సు:—అబ్బా! కాదే, ఆయాసంగావుంది. నీకెందుకదంతా? వెళ్లిచప్పున డాక్టర్ని తీసుకురా, పో.

తా:—కోపపడకమ్మా! వెడతాను.

తాయి వెళ్లిపోయింది. రామారావు తనధర్మపత్నియైన కామేశ్వరిని నిర్దయుడై పుట్టినింటికి పంపివేసిన తర్వాత సుగుణతో బయలుదేఱివచ్చి చెన్నపురిలో నున్నాడు. అతని తల్లిదండ్రు లదివఱకే గతించారు. అందుచే మరింత స్వతంత్రుడై తనకున్న స్థిరచరరూపమైన యావదాస్తి అమ్ముకొని చెన్నపురిలో సుగుణ కోమేడ కొన్నాడు.

తర్వాత ఆమె కోరికప్రకారంగా ఒక మోటారుకారు గుఱ్ఱపుబండీ కూడా కొనవలసివచ్చింది. ఇంటినిండా నౌఖరులు. వంటచేయుటకు మనిషి. కేవలము జమీందారీగా జరిగిపోతోంది.

సుగుణచేయు ఖర్చుకి మితిలేదు. ప్రతిరోజూ మిత్రులకు విందులు. ఆమె పోని సినీమా నాటకప్రదర్శనాలు లేవు. సాయంతనమగుసరికి బీచికి పోవలసిందే. ఆలాటప్పు డెంతకాలం ఆగుతుంది రామారావుకున్నధనం?

అది అల్లా ఉండగా వాడింటి సమీపంలోనే రంగారావను డాక్టరున్నాడు. అతడు రామారావుకి పరిచితుడైనాడు. సుగుణకికాని రామారావుకికాని జబ్బుచేసినప్పు డతడేవచ్చి మందిస్తూవుంటాడు.

తాయి అను నామెను చెన్నపురి వచ్చిన తర్వాత వారు దాసీగావుంచుకొన్నారు. ఆమె సుగుణ కన్నివిధములా సపర్య చేస్తోంది.

ఆరీతిగా పంపబడి తాయివెళ్లి డాక్టరు రంగారావును తీసికొనివచ్చింది. డాక్టరు రాగానే సుగుణ నవ్వుచూ యెదురుగాపోయి స్వాగతమిచ్చింది. అప్పుడు

రం:—ఈవేళ యెల్లావుంది?

సు:—కొంచెము సుళువుగానేవుంది. కాని ఆయాస మెక్కువగావుంది.

రం:—అది నేనిచ్చిన టానిక్కు పుచ్చుకొంటే క్రమక్రమంగా తగ్గుతుంది. సాయంత్ర మప్పుడు బీచికి షికారువెళ్లి వాయుసేవనం చేస్తూవుండాలి.

సు:—(నవ్వుచు) అల్లా అయితే సరే మీరు చెప్పినట్లే చేస్తూవుంటాను.

రం:—ఇక నాకు శెలవు. పనివుంది.

అని డాక్టరు వెళ్లేడు. డాక్టరువెళ్లగానే తాయిని ఇంటిదగ్గర చూస్తూవుండమనిచెప్పి సుగుణ వాయుసేవనమునకని మోటారుమీద పోయింది.

౪

సుగుణ వెళ్లగానే రామారా వింటికి వచ్చేడు. అతడు రాగానే సుగుణకొఱకు వెదికితే కానరాలేదు. వెంటనే తాయిని పిలచి "అమ్మగారేరే?" అన్నాడు. "డాక్టరు గారు రాగానే మందు పుచ్చుకొని వాయుసేవనానికి వెళ్లా" రని అది బదులు చెప్పింది.

"సరేలే. నావంట్లోనూ స్థిమితంగాలేదు. ఎల్లాగోవుంది. డాక్టరు దగ్గిరమందు పుచ్చుకొని వస్తాను." అని ఆతడు రంగారావు గృహమునకు బయిలు దేరేడు.

అతడు రంగారావుగృహము జేరుసరికి అతని ఆఫీసుతాళము వేయబడియున్నది. మెల్లగా మేడమెట్లెక్కి రామారావు రంగారావు ప్రైవేటుగదిలోనికి పోయాడు. అక్కడికి పోవుసరికి రామారావుకి ప్రళయప్రదర్శన మెదురైంది. రంగారావు భుజవల్లరితో సుగుణ.

రామారావు హృదయం గుభిల్లుమంది. ఉద్రేకంతో నాతని శరీరం కంపించి పోతోంది. రామారావుని జూచి వారిరువురూకూడా స్తంభితులైపోయారు. గదంతా భయానకమైన నిశ్శబ్దం ఆవరించుకొంది. మాట్లాడకుండా రామారావు గిఱ్ఱున మళ్లి పోయాడు.

౫

రామారావింటికి తిరిగివచ్చుసరికి ఆకాశము మేఘావృతమై పోయింది. హోరున ప్రకృతి వాపోవుచున్నట్టుగా పెద్దవాన కురుస్తోంది. తటతటలాడుచున్న గుండెలతో ఉన్మాదునిలావచ్చి పడక కుర్చీలో కూలబడి కళ్లు మూసేడు. చాలాసే పట్లేవున్నాడు రామారావు. అంతలో డాక్టరుగారి నౌఖరిచ్చాడని ఒక ఉత్తరం తెచ్చి తాయి రామారావు కిచ్చి ఆతని ముఖలక్షణాలు పరికిస్తూ నిలపడింది. ఉత్తరములోని విషయమిది.—

"రామారావుగారి సన్నిధికి. నేటితో నేను మీ అనుబంధం తెంపుకున్నాను. దానికి కారణం నన్నడిగితే మీరు మీ మొదటిభార్యను ఏకారణంచేత వర్జించారో అదే అని చెప్పవలసి వస్తుంది. ఇంతే.

ఇట్లు, సుగుణ."

ఆఉత్తరము చదువుకొనుసరికి రామారావు హృదయాంధకారములో పెద్దపిడుగు కూడా పడింది. వెంటనే లేచి

రా:—తాయీ! ఇదంతా నువ్వెఱుగుదువా? యీలా ఎన్నాళ్లనుంచి జరుగుతోంది?

తా:—ఎఱుగుదును. ఈమధ్యనుంచే జరుగుతోంది.

రా:—మరి నాతో ఏల చెప్పేవుకావు?

తా:—నే చెప్పితేమాత్రము మీరు నమ్ముతారా? పైగా ఆపాపం నాకెందుకూ? పాప మెల్లాగో బద్దలవుతుందని వూరుకొన్నాను.

తత్క్షణమేలేచి రామారావు గబగబ నడచి పోవుచున్నాడు. అతడులేచి వీధిలోకి పోవుసరికి "బాబుగారూ! ఆగండి, ఆగండి" అని తాయి వెన్నాడించి రామారావు ఆగకుండా అంధకారములో లీనమై పోయేడు.

౬

ప్రచండవాయువుతో వర్షము కురిసి చల్లారింది. సుధాకరుని గుడ్డివెన్నెలలో దుఃఖితుడగు రామారావు బీచి సమీపానికిపోయి నిలబడ్డాడు. ఆసముద్రపు తరంగాల్లో దూకి కృతఘ్నమగు మానవలోకానికి దూర మవుదామనుకుంటున్నాడు.

ఇంతలో వెనుకనుంచివచ్చి యెవ్వరో ఆతనిచెయ్యి పట్టుకొన్నారు. రామారావు తిరిగిచూచి 'తాయీ' అన్నాడు. 'తాయీనికాను. చూడండి." అనికామేశ్వరి సముద్రోదకముతో తనమొగముమీది కృష్ణవర్ణము క్రమక్రమముగా క్షాళితముచేసి వైచికొనుచున్నది.

ఆమెనుచూచి రామారావు నిర్విణ్ణుడైపోయాడు. అతని హృదయం లజ్జచే ప్రతప్తమై పోతోంది. పశ్చాత్తాప మాతనిని పునీతుని చేస్తోంది. అప్పుడు

కా:—జరిగిన దానికి చింతింపనక్కరలేదు. ఇదంతా మీకున్న రూపతృష్ణ వలన వచ్చింది.

రా:—కామేశ్వరీ! నీవేనా తాయి వేషముతోవచ్చి దుర్మార్గుణ్ణి అయిన నన్ను కాపాడింది? నీలాటి వాళ్లీభూలోకములో వుంటారనుకోను. నీవొక స్వర్గీయ సతీమణివి. ఆదర్శలోకాన్నుంచి దిగావు. రూపతృష్ణచే సర్వస్వము పోగొట్టుకొన్న మహాపాపిని నేను.

కా:—అల్లా విచారించకండి. ఇది ఈశ్వరు డిచ్చిన అనుభవపాఠము. నానగలన్ని అమ్మేసి బ్యాంకిలో 5000 రూపాయలు వేశాను. దానితో జీవించవచ్చు. ఇక్కడ మా అన్నయ్య సంసారముతోవుండి బి. యల్ చదువుతున్నాడు. రండి అక్కడికిపోయి ముందు మార్గం ఆలోచించు కొందాము.

రా:—నీపాదాలు తాకడానికైనా పనికిరాని నన్ను నువ్వు క్షమిస్తావా? కామేశ్వరీ!

ఇట్లని బొటబొట కన్నీరుకార్చుచు రామారావు ఆమె రెండుచేతులూ పట్టుకొన్నాడు.

అప్పుడే మబ్బులోనుండి విడివడి సుధాకరుడు సంపూర్ణప్రేమజ్యోత్స్నలో వారిని ముంచెత్తినాడు.

మహావాక్యము.

బ్రహ్మశ్రీ చిలకమర్తి లక్ష్మీనరసింహము గారు

చదువ న్నేర్తురు పూరుషుల్ బలెనె శాస్త్రంబుల్ పఠింపించుచో
నదమన్నేర్తురు శత్రుసేనల ధనుర్వ్యాపారముల్ నేర్పుచో
నుదితోత్సాహము తోడనేలఁగల రీయుర్విన్ ప్రతిష్ఠించుచో
ముదితల్ నేరఁగరాని విద్యగలదే? ముద్దార నేర్పించినన్.